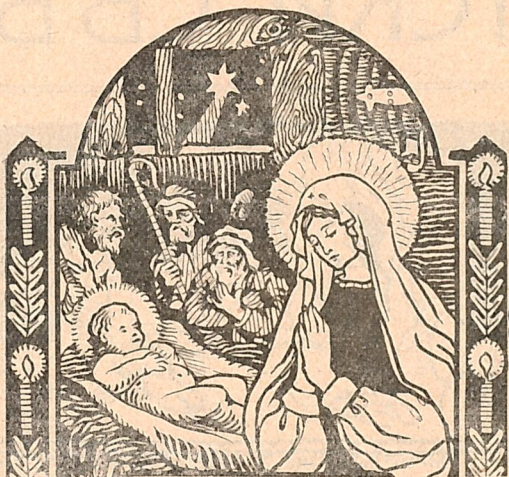

Ст. Баджовъ.

„ХРИСТОСЪ СЕ РОДИ!“

Тъмна нощъ. Небето е захупило земята като черъ похлупакъ.

Вѣтрѣтъ бѣсно вие. Отъ часъ на часъ студѣтъ се усилва.

Всѣки се прибра въ кѣщи край топлата печка. Само малкия Гошо съ изрѣфано палто и гологлавѣ скита по улицата. Съ него е и единствения му другаръ — тѣхния Мурджо.

Момчето спира до уличната лампа, поглежда почервенѣлитѣ си рѣще и ги приближава къмъ устата си. Кучето се изправя предъ малкия си приятелъ и го гледа съ умнитѣ си очи. Тсѣ разбира неговата болка, протѣга глава и почва да лиже малкитѣ рѣчички. Гошо се просълзява, навежда глава и целува животното. — „Бедни приятелю! Ние сме самѣ самички на този свѣтъ! — му каза той. Кой ще се погрижи за насъ? Утре е Коледа. Всѣки се е прибралъ въ кѣщи и съ смѣхъ и радость ще посрещне голѣмия празникъ! Всѣки ще получи подарѣкъ отъ коледната елха! А ние, дали ще имаме и парче хлѣбецъ поне? Ще се сети ли нѣкой и нази да зарадва съ нѣщо?“